

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๐
ดิน

มีภูเขาสูงตั้ง ๔๐๐ โยชน์ ๆ หนึ่งมี ๔๐๐ เส้น ๔๐๐ เส้นเป็นหนึ่งโยชน์ ภูเขาสูงนี้ร้อยปีทีพยับจะมีนางเทพธิดาเอาผ้าขาวมากวาดเสียทีหนึ่ง ร้อยปีทีพยับเอา มากวาดเสียทีหนึ่ง จนกว่าภูเขาสูงนี้จะราบเหมือนหน้ากลองเสียเมื่อไรแล้ว นั้นเรียกว่า หนึ่งกับ นานไหม เพียงกับเดียวเท่านั้นก็นับไม่ได้แล้วพวกเรา แล้วโลกนี้มีมากก็กับ นาน สักเท่าไร พระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นคู่เคียงของโลกมานี้ก็เท่านั้นกับเท่านั้นก็กับ มาพร้อม ๆ กัน เพื่อเป็นน้ำดับไฟ

ถ้ามีแต่กิเลสครองโลกอย่างเดียวนี่โลกฉิบหายวายปวงไปหมด ไม่มีความหมาย เลยแม้แต่รายเดียว ต้องมีธรรมเข้าเป็นน้ำดับไฟชะล้าง เหมือนกับว่ามีแต่โลกอย่าง เดียวกับของแสดงเท่านั้น คนฉิบหายหมด ต้องมียามมีหอมเครื่องเยี่ยวยารักษาพอ ประทับกันไปได้ ผู้ตายก็ตายไป ผู้ยังมีชีวิตพอประคองตัวได้ด้วยอำนาจแห่งยาและหอม ก็ผ่านไป ๆ จนถึงอายุขัย

อันนี้ก็เหมือนกันถ้ามีแต่โลกล้วน ๆ ไม่มีธรรมเข้าเคลือบแฝงเลยนั้น ก็เท่ากับ คนเป็นโรคเป็นภัย กินแต่ของแสดงอย่างเดียว ไม่มีหยูกมียาไม่มีหอม มีแต่ทำฉิบหาย ตายอย่างเดียว พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้มานานขนาดนั้นแหละ จะไม่มากยังงไรเล่าฟังซิ มาตรัสรู้อยู่ตลอด

เช่นอย่างภัทรกัปนี้มี ๕ พระองค์ มีพระกกุสันโธมาจนถึงพระอริยมตไตรย ๕ พระองค์ นี้เรียกว่าภัทรกัป มี ๕ พระองค์ บางกัปก็มีองค์เดียว บางกัปก็มีสององค์สาม องค์ ไม่แน่นอน แต่นี้เรียกว่าภัทรกัปมีถึง ๕ พระองค์ พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ จะมาถึง ๕ พระองค์นี้จะนานสักเท่าไรคิดดูซิ นานแสนนาน อายุของสัตว์โลกก็ไม่สม่าเสมอ มีสูงมี ต่ำ เวลาทุกข์ร้อนมาก มีความทุกข์แผดเผามาก อายุก็สั้น

อายุของคนเราอายุขัยแค่ ๑๐ ปีหมดอายุแล้ว นี่ท่านบอกไว้ในตำรา ถึงอายุขัย เพียง ๑๐ ปี เป็นอายุขัยแล้ว ตายได้แล้วพุดง่าย ๆ ว่างั้น พวกเรายังไม่ตายนี่ยังไม่ถึง อายุขัย อายุขัยสมัยทุกวันนี้ในราว ๗๐-๘๐ ปี ๗๐ ปี ร้อยปีต่อหนึ่งปี ท่านเทียบเอาไว้ ร้อยปีต่อหนึ่งปี ๒,๕๐๐ ปีนี้ก็ดูเหมือนจะ ๒๕ ปี ย่นเข้ามา ๒๕ ปี

แต่ก่อนอายุขัยของคนร้อยปี ร้อยปีกว่าขึ้นไปก็มี แต่ว่าพื้นฐานจริง ๆ แล้วอยู่ ร้อยปี สูงขึ้นบ้างต่ำลงบ้าง สูงกว่านั้นบ้าง ต่ำกว่านั้นบ้าง ฐานเดิมแท้นั้นมีร้อยปีในสมัย พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ พระพุทธเจ้าไม่ถึงร้อยปี ๘๐ ปีก็นิพพาน สวากบาง

องค์ ๑๒๐ ปีก็มี นิพพานคือตาย นี่เรียกว่าอายุขัยอยู่ในเกณฑ์ร้อยปี สูงกว่านั้นก็ไม่มาก ต่ำกว่านั้นก็ไม่มาก อยู่ในเกณฑ์นี้ เรียกว่าอายุขัย

ที่นี้มาสมัยปัจจุบันนี้ ๒,๕๐๐ ปีแล้ว ก็ย้อนเข้ามา ๒๕ ปี อายุ ๗๕ ปีเป็นอายุขัย แล้วทุกวันนี้ะ นี่พื้นฐานเดิม ๗๕ ปีเป็นอายุขัย สูงกว่านั้น ต่ำกว่านั้น ก็ไม่มาก อยู่ในเกณฑ์นี้ แล้วลดลง ๆ อย่างนี้แหละ ค่อยลดลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึง ๑๐ ปีเป็นอายุขัย ในช่วงนี้สัตว์โลกทั้งหลายนี้ร้อนมาก เป็นฟินเป็นไฟหาที่ปลงที่วางไม่ได้ เพราะฉะนั้นอายุจึงสั้น ตายฉิบหายวายพวงกันสักทีหนึ่ง

จนจะไม่มีมนุษยมนาเหลืออยู่แล้วถึงมารู้โทษของกัน แล้วจับมือกันเขย่าเสียทีหนึ่ง เห็นโทษของกันและกัน ให้อภัยกัน มีความเฉลี่ยแผ่แผ่เมตตาสงสารกัน ความสุขก็ค่อยเริ่มมีขึ้นมา นี่ธรรมเริ่มมี พอความสุขเริ่มมีขึ้นมาแล้ว อายุสูงขึ้น ๆ พระพุทธเจ้าก็มาตรัสรู้ ตั้งแต่อายุขัย ๑๐ ปีถึงอายุแปดหมื่นปี ชีวิตของมนุษย์นี้มีถึงแปดหมื่นปีเป็นอายุขัยสุดขีด อย่างพระอริยมะตไตรยจะมานี้ เกณฑ์ของอายุคนจะขึ้นถึงแปดหมื่นปี ก็ดูอายุเห็ดกับอายุเราต่างกันอย่างไรก็ดูซิ ก็ต่างกันอย่างนั้นละ อายุครั้งนั้นกับครั้งนี้ต่างกันเป็นลำดับลำดับ

อันนี้ท่านแสดงไว้โดยหลักธรรมชาติ ไม่มีคำว่าผิด แสดงไว้ตามหลักธรรมชาติของมัน มันจะเปลี่ยนแปลงตัวของมันไปอย่างนั้น ๆ พระญาณก็หยั่งทราบไว้ตลอดทั่วถึงหมดแล้ว และทรงแสดงไว้พยากรณ์ไว้ตามที่ทรงรู้ทรงเห็นเรียบริ้อยแล้วนั้น และสิ่งทั้งหลายก็เป็นไปตามนั้น ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสรู้มานี้มานานเท่าไรแล้ว เราจะมาว่าร้อยองค์พันองค์ได้ยังไง คือ ตรัสรู้มาตลอดก็กัปก็กัลป์แล้วนี่ มาเรื่อย ๆ อย่างนี้ จะเป็นอย่างไรไปตลอด เป็นคู่เคียงกันกับโลกที่มี ธรรมต้องมี แต่ว่าธรรมที่จะมาแสดงกับโลกนั้นจะมาเป็นกาลเป็นเวลาที่พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ เวลาใดพระพุทธเจ้าไม่มาตรัสรู้ธรรมก็ไม่แสดงตนออก ไม่มีผู้นำออกมาใช้ นำมาเป็นประโยชน์แก่โลก เหมือนแร่ธาตุต่าง ๆ มีอยู่ก็เท่ากับไม่มี ถ้ามีคนเอามาใช้แร่ธาตุต่าง ๆ นั่นก็เป็นประโยชน์แก่โลก

นี่ธรรมะก็เหมือนกัน พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วก็นำออกมาใช้ สั่งสอนสัตว์โลกให้รู้ตัวรู้ชั่ว ทั้งที่สิ่งเหล่านี้มีอยู่ตั้งเดิมแต่มันไม่รู้ มันโดนเอา ๆ อยู่อย่างนั้น โดนแต่ความทุกข์ โดนแต่ความชั่ว ความชั่วกับความทุกข์เป็นคู่เคียงกัน ก็โดนตั้งแต่ความทุกข์ ความทรมาณเรื่อยไปแหละ พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ที่หนึ่งก็แสดง ชี้แจงให้รู้เหตุรู้ผล รู้หนักรู้เบา ดีชั่วต่าง ๆ แล้วก็ค่อยปฏิบัติตนไปตามนั้น ความสุขความเจริญค่อยมีขึ้นมา

๑

แต่การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าและสอนธรรมของพระพุทธเจ้านั้นเป็นแบบเดียวกันหมด ไม่มีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดสอนແหวกແหวกกัน ตามตำราท่านแสดงไว้เช่นนั้น สอนแบบเดียวกันหมด เพราะสิ่งที่ทรงรู้ทรงเห็นนั้นเป็นแบบเดียวกัน ไม่ใช่แบบอื่นแบบใดแปลกปลอมมาจากที่ไหน พอที่จะนำธรรมะแปลก ๆ ปลอม ๆ มาสอน ทรงรู้ทรงเห็นอย่างเดียวกัน

เช่นอย่างนรกนี้ก็เห็นอย่างเดียวกัน สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน รู้เห็นอย่างเดียวกัน บาปบุญรู้เห็นอย่างเดียวกัน เวลาสอนก็สอนแบบเดียวกัน ละก็ละแบบเดียวกัน บำเพ็ญแบบเดียวกัน เป็นแต่เพียงไม่มีผู้มาแนะก็ไม่รู้ ท่านมาแนะมาแนะแบบนี้แหละ สิ่งที่มีอยู่แต่สัตว์ทั้งหลายไม่รู้ โดนเอา ๆ เรายังอุตริปุด

ผู้ที่ว่ามีร้อยมีพันมีล้าน ๆ พระพุทธเจ้านั้น เราฟังไม่ได้สนิทใจนิดเดียว นิดเดียวก็ไม่สนิทใจ ที่เราสนิทใจมากกว่าเท่าเม็ดหินเม็ดทราย มากไหม โลกอันนี้เป็นโลกใหญ่ขนาดไหน โลกที่เราอยู่นี้เรียกว่าโลกหนึ่งนะนี้ ในโลกนี้มีเม็ดหินเม็ดทรายเท่าไร พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาก็กัปก็กลับแล้วมาเทียบกับเม็ดหินเม็ดทราย อันนั้นได้ความบังสนิทใจ ถ้าว่าน้อยกว่านั้นเราไม่สนิทใจ

ว่าพระพุทธเจ้ามีเป็นล้าน ๆ ๆ เราไม่สนิทใจ เพราะตรัสรู้อยู่ตลอดเวลา มาอยู่เรื่อย ตรัสรู้เรื่อย ทางออกแห่งความพ้นทุกข์ ทางเป็นพระพุทธเจ้ามี มีทางออก ๆ มาตลอดแต่กัปไหนกัปใดเหมือนกัน ออกมาเรื่อย ผ่านไปเรื่อย พ้นไปเรื่อย อุบัติขึ้นเป็นพระพุทธเจ้าเรื่อย ๆ ไม่หยุดไม่ถอย ๆ ตลอดกัปตลอดกัลป์อยู่อย่างนั้นก็มากละซี

จิตดวงที่หลุดพ้นไปแล้วนี้แหละ คือจิตที่พ้นจากทุกข์โดยประการทั้งปวง ไม่มีทุกข์อันใดในสามแดนโลกธาตุนี้จะเข้าไปเกี่ยวข้องได้เลย ท่านจึงเรียกว่าเป็นบรมสุข คือสุขอย่างยอดเยี่ยมไม่มีอะไรเสมอเหมือน คือสุขของท่านผู้บริสุทธิ์ จิตบริสุทธิ์ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านเรียกว่าถึงบรมสุข ท่านสอนโลกท่านสอนด้วยบรมสุข ท่านไม่ได้สอนด้วยมหันตทุกข์ พระพุทธเจ้าก็เป็นทุกข์ โลกก็เป็นทุกข์ ภายในจิตใจเหมือนกันอย่างนี้สอนกันไม่ลง พระพุทธเจ้าเป็นบรมสุข ไม่มีทุกข์ภายในจิตใจเลย สอนโลกที่เต็มไปด้วยกองทุกข์ภายในจิตใจ เข้ากันได้

ใครอย่าไปกำหนดซ้ำเร็ว ให้ดูตัวของเรา ดูใจของเรา ดินฟ้าอากาศนี้เรามานับเป็นวันเป็นปีเป็นเดือนเฉย ๆ เขาไม่ได้ให้ความทุกข์ความสุขอะไรแก่เราเหมือนกับตัวของเราสร้างขึ้นมาเอง เผาตัวของเราเอง ส่งเสริมตัวของเราเอง เราทำชั่วเป็นความทุกข์ขึ้นมาทีนี้แล้ว ไม่เกี่ยวกับดินฟ้าอากาศที่ไหนก็เป็นความทุกข์ขึ้นมาแล้ว เราทำความดีไม่เกี่ยวกับดินฟ้าอากาศที่ไหนก็เป็นความดีขึ้นมาแล้ว เป็นความสุขขึ้นมาที่ใจนี้แล้ว

เพราะฉะนั้นจึงให้ดูตัวเอง ให้พยายามแก้ไขตัดแปลงตัวเองไปเรื่อย ๆ เมื่อตัดแปลงไม่หยุดไม่ถอยต่อไปก็บริสุทธิ์พุทธโธ พ้นไปได้เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าทั้งหลาย นั่นแล เพราะอำนาจแห่งความดีนี้พาสัตว์โลกไปทางสุขทางดีอย่างเดียวกันนั้น ไม่พาไปหากองทุกข์ ให้พากันอุตสาหะพยายาม

เวลานี้กิเลสกำลังหนาแน่นมาก คนคนหนึ่งก็กิเลสเต็มตัว ๆ ธรรมมีนิดเดียว ๆ เท่าแสงที่ห้อยก็ไม่ได้ นอกนั้นมีแต่กิเลสเต็มตัวห้อมล้อมไปหมด นี่จึงว่ากิเลสมันหนา ความโลภก็หนาขึ้นทุกวัน ๆ มันอยู่ในใจนั้นแหละ แต่เมื่อมีเชื้อเสริมมัน มันก็แสดงเปลวขึ้นมากเหมือนไฟ ปกติมันอยู่ในเตาไฟไม่มากแหละ อยู่ในเตามันก็ไม่ร้อน ถ้าเราอยากให้เห็นไฟมากให้ไปชนฟืนเหล่านั้นมาใส่เข้าไปในเตาซิ แล้วมันจะแสดงเปลวออกมาทันทีแหละ

อันนี้ก็เหมือนกันกิเลสมันอยู่ในใจของเราเหมือนไฟในเตา มีศีลมีธรรมครอบงำมันอยู่มันก็ไม่แสดงเปลวออกมาสัก ถ้าเอาความชั่วเข้าไปเสริมมันแล้ว นั่นแหละเรียกว่าเอาเชื้อเสริมไฟ ไฟแสดงเปลว ไฟความโลภก็แสดงขึ้นเต็มที่ ไฟความโกรธก็แสดงขึ้นเต็มที่ ไฟราคะตัณหาที่แสดงขึ้นเต็มที่ เมื่อทั้งสามกองไฟนี้ได้แสดงขึ้นมาแล้ว โลกนี้หมุนเป็นไฟไปเลย เป็นงจักรไปเลยเชี่ยวชาญความสุขไม่ได้ ไม่มีความหมาย ดินฟ้าอากาศช่วยอะไรไม่ได้ เพราะตัวเองทำลายตัวเองแล้ว ก็มีเท่านั้น

คำว่ากิเลสนี้เป็นภาษาของธรรมต่างหาก ท่านแสดงไว้ กิเลส ๆ นี้เป็นภาษาของธรรม ก็คือ ความมมงาย ความมืดตื้อ ความมืดมืดปิดตาของสัตว์ทั้งหลาย หาทางออกเพื่อความดี ความสุขความเจริญไม่ได้นั่นเองจะเป็นอะไรไป อันนี้ละมันครอบสัตว์ จึงทำให้สัตว์ติดสัตว์ดิน ดินไม่มีความหมายนะ หากดินอยู่อย่างนั้น จุดหมายปลายทางไม่ทราบจะไปทางไหน ไม่รู้ทางออกแต่ดิน

เหมือนคนตกน้ำในท่ามกลางมหาสมุทร ดินอยู่จนกระทั่งถึงวาระสิ้นลมหายใจไม่ตื่นไม่ได้ ดินพอประทัง ดินอยู่อย่างนั้นในท่ามกลางมหาสมุทร ฝั่งโน้นก็ไม่เห็น ฝั่งนี้ก็ไม่มี ดินอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรจนกระทั่งตาย นี่สัตว์โลกทั้งหลายดินอยู่ในวิภวานนี้ ก็เหมือนกัน ดินแต่หาทางออกไม่ได้ ดินจนกระทั่งหมดไปภพหนึ่ง ๆ แล้วเกิดขึ้นมาอีก ก็มาอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรอีก ดินอีก เกิดขึ้นมาในท่ามกลางมหาสมุทรอีกดินอีก

จนกว่ามีความดีงามแล้วจึงจะค่อยพอมองเห็นฝั่งเห็นแดน ดังผู้สร้างคุณงามความดี ผู้ที่มีความหมาย ผู้ที่มีจุดหมาย ผู้ที่มีทางออก คนที่มีความรักศีลรักธรรมบำเพ็ญคุณงามความดี อันนี้เป็นเครื่องช่วยพยุงพอบีบบีบไปได้ หนักก็เบา ต่างกัน ไม่หนักแบบจม นี่หนักพอจะหลุดพ้นไปได้ เพราะฉะนั้นนักปราชญ์ทุก ๆ พระองค์ท่านจึงสอนให้ใช้ความอุตสาหะพยายาม ความบึกความบีน ความพากเพียร ในทางที่ดี

ความชั่วนั้นอย่าเชื่อมั่นเกินไปเพราะมันเคยต้มโลกมามากต่อมานานแสนนานแล้ว ควรจะเข็ดหลาบกันได้แล้ว พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์มาสอนโลก สอนด้วยความถูกต้องแม่นยำไม่ผิดไม่พลาด ให้เราพยายามบิบบินตามนั้น

เรื่องของกิเลสนี้เรามองมันไม่ทันนะ ถ้าว่าจะทำความดีกิเลสจะเข้าขวางทันที แต่เราไม่รู้ว่ามันเป็นกิเลสเข้าขวางเรา เราก็มองเราเสียไม่ได้ว่ากิเลสมาขวางเรา ว่าเราไม่ยอมทำเราก็ไม่ทำเสีย เพราะกิเลสมาเป็นเราแล้ว เพราะฉะนั้นคนจึงทำความชั่วได้ง่ายมาก ทำความดีได้ยากลำบากมาก ทำความชื่อนี้ง่าย เพราะกิเลสมันช่วยอยู่แล้ว มันดึงเพื่อความชั่วอยู่แล้ว พอปล่อยนี้พบบันก็หมุนไปตามกิเลสทันทีเลย ความดีนี้ต้องได้จุดได้ลากได้ดึง

เมื่อยังไม่ถึงขั้นช่วยตัวเองได้ ต้องมีครูมีอาจารย์มีผู้แนะนำสั่งสอน มีผู้พาก้าวพาดำเนิน แล้วค่อยเป็นไปตามนั้น จึงต้องมีครูมีอาจารย์ เมื่อพอช่วยตัวเองได้ เช่นอย่างนักภาวนา เวลาจิตมันติดมันตันมันหาความสงบสุขไม่ได้ นี่ต้องอาศัยครูอาศัยอาจารย์ ท่านเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เราอยู่กับท่านจิตใจก็ไม่ติดไม่ตัน พอทรงตัวอยู่ได้ สงบเย็น นี้เพราะอาศัยครูบาอาจารย์

พอจิตมีความสงบเย็นใจขึ้นมาบ้างแล้ว ออกไปอยู่โดยลำพังบ้างก็ได้ ฟังแต่ว่าบ้างนะ ไม่ใช่โดดเดี่ยวทีเดียว ออกไปอยู่โดยลำพังบ้างก็ได้ เข้ามาหาครูบาอาจารย์ได้ รับการอบรมสั่งสอนบ้าง สับปนกันไป ๆ เป็นชั้น ทีนี้พอจิตก้าวขึ้นสู่ความเกรียงไกร ปัญญาคล่องตัว ๆ แล้วอยู่คนเดียวได้แล้วทีนี้แหละ สติปัญญาคล่องตัวเท่าไรกิเลสยิ่งหมอบลงอ่อนลง ๆ นั่นละกงจักรของวิภวณของวิภูทุกซ์มันอ่อนตัวลง ธรรมจักรหมุนตัวขึ้น ๆ ตีอันนี้ลงอ่อนลง ทางนี้ก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ต่อไปแล้วช่วยตัวเองได้ เนาะ ไม่ต้องมาหาใครช่วยก็ได้

ธรรมอยู่ในตัวพร้อมแล้วผลิตขึ้นมา ๆ เกิดขึ้นมาในนั้น แก้กั้นในนั้นกับกิเลส เพราะกิเลสไม่ได้หามาจากที่ไหน มันเกิดอยู่ที่จิต ทำลายสัตว์โลกที่จิต เวลาธรรมะเกิดก็เกิดขึ้นที่จิต แก้กิเลสกันที่จิต ดับกิเลสกันที่จิต มุดมอดกันหมดที่จิตนี้ บริสุทธิ์ที่จิตนี้ ลงจุดนั้น เป็นชั้น ๆ นะ

เพราะฉะนั้นเวลาเรายังช่วยตัวเองไม่ได้ จึงต้องอาศัยครูอาศัยอาจารย์คอยแนะนำสั่งสอนให้รู้เรื่องราว โดยลำพังตัวเองมีแต่หมอบทั้งนั้นแหละ ให้กิเลสลาบยาเอาหมด เคยได้กินลาบกิเลสไหมละ ไม่มีใครเคย แม้แต่หลวงตาบัวยังไม่ได้เคยกินลาบกิเลส แล้วจะไปถามลูกศิษย์คนไหนที่เก่ง ๆ จะมากินลาบกิเลสให้หลวงตาบัวฟัง มันไม่มี แต่หลวงตาบัวยังไม่ได้กินลาบกิเลส พุดแล้วโมโหอยากกินลาบกิเลส มันตัวทรมาณโลกเหลือเกิน...กิเลส

มันละเอียดแหลมคม แหม มองไม่เห็นนะ ละเอียดจริง ๆ เพราะฉะนั้นมันถึงได้
ครองโลก โลกเอามันมาเป็นตัวของตัว มาเป็นเราเสียอย่างเดียวแล้วก็ตะกั้นไม่ลง
เพราะตะกั้นเรา อะไรก็ว่าเราทุกซ์ อะไรก็ว่าเรา ๆ เสีย กิเลสเข้ามาเป็นเราแล้วที่นี้เลย
ตะกั้นไม่ได้ ถ้ากิเลสเป็นกิเลส เราเป็นเรา มันมีทางสู้กัน แต่กิเลสกับเราเป็นอันเดียว
กันนี่ซี

เวลานี้พวกเรากับกิเลสเป็นอันเดียวกัน ครั้นพอจะทำความดี แอ้ ๆ แล้ว กิเลส
พาแอ้ ไม่รู้ว่าจะกิเลสพาแอ้ ๆ โน่นบทเวลาธรรมมีการแยกแยะกันแล้ว กิเลสแอเราไม่
แอ เอาละนะ เข้าใจใหม่ละ มีเรามีกิเลสต่อสู้กันละที่นี้ ชัดกันเลย

เราเคยได้พูดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง จะพูดถึงเรื่องความโง่ความฉลาดอะไรก็แล้ว
แต่เถอะ คือมันถึงใจจริง ๆ นะจึงได้เอามาพูดอยู่เสมอ เพราะความถึงใจ ด้วยอำนาจ
แห่งความหนาแน่นของกิเลส เวลามันหนามันหนาจริง ๆ ในหัวใจเรานี่ เรียนมาเป็น
มหาแบกคัมภีร์ไปเฉย ๆ ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร แบกคัมภีร์ไปหาหลวงปู่มัน ท่านก็เอา
คัมภีร์แจงออก อันนี้ใช้อย่างนั้น อันนั้นใช้อย่างนั้น เราค่อยหยิบอันนั้นมาใช้ หยิบอันนี้
มาใช้

ภavana ในป่า ได้รับโอวาทจากครูบาอาจารย์แล้ว เอาละที่นี้ เราจะไปพุดกิเลสใน
ป่าคนเดียว เอาให้กิเลสแหลกเลย มันคิดวาดภาพบ้าไปอย่างนั้น เราจะเอากิเลสให้
แหลกเลย พอเข้าไปในป่าแล้ว ป่ามันก็เงียบจริง ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบสงบ แต่หัวใจมัน
ไม่เงียบขี้ที่นี้ หัวใจมันติดมันตันด้วยความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา มันติดมันตัน นี
ยุ่งตัวเอง โอ้ย ตายอยู่อย่างนี้อยู่ไม่ได้แล้ว ต้องไปหาครูบาอาจารย์ สู้กิเลสไม่ได้

นี่ที่ว่าพุดแล้วพุดเล่า สู้กิเลสไม่ได้จนน้ำตาาร่วง เราร่วงจริง ๆ นี่ เพราะฉะนั้นเรา
ถึงไม่ลืมนะ สู้มันไม่ได้ ตั้งสติไม่อยู่เลย พอตั้งพับล้มผล็อย ๆ มันตั้งเพื่อล้มไม่ได้ตั้ง
เพื่ออยู่ แล้วจะเอาความเพียรมาจากไหนก็เมื่อสติไม่มี ถูกกิเลสตีเบะยันออกหมด น้ำ
ตาาร่วง โถ มึงเก่งขนาดนี้เทียวนะ ราฟิงในใจเจ้าของ โถ มึงเก่งขนาดนี้เทียวนะ เอาเถอะ
นะ มึงเก่งขนาดไหนกูจะต้องเอาให้เก่งขนาดนั้น กูจะเอาให้มึงฟังวันหนึ่ง ยังไงมึงต้อง
ฟัง

มิงกู คือเป็นอยู่ในใจเจ้าของนะ ออกกูกอกมิงเทียว ไม่ได้ออกธรรมดาไพเราะ
เพราะพริ้งแหละ ต้องออกกูกอกมิง มิงต้องฟังวันหนึ่ง เวลานี้มิงเอากูจนฟัง น้ำตาาร่วง
กูไม่ลืมนะ ให้กูถอยกูไม่ถอย กูจะเอามิงให้ฟัง นี่ก็ไม่ลืม นี่เอามาเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหา
ฟัง นี่ละเวลากิเลสมันหนามันหนาอย่างนี้ เอาจนน้ำตาเราฟัง ก็สู้มันไม่ได้ ถึงจะฟัง
ขนาดไหนก็สู้มันไม่ได้ เพราะกำลังมันมากกว่า

เมื่อฟิตตัวเองเรื่อยไม่หยุดไม่ถอย ต่อไปมันก็ค่อยมีท่ามีทาง มีท่าต่อสู้ เหมือนกับนักมวย ค่อยไปค่อยมาก็ค่อยชำนาญเข้า มีทางหลบทางหลีกเลี่ยงได้ ทีนี้กับกิเลสก็ค่อยมีทางหลบทางหลีกเลี่ยงได้ ใจก็ค่อยสงบขึ้นมาได้ นั่นละมีทาง ค่อยสงบขึ้นมาเย็นขึ้นมา แล้วก็มีความพรูพรูขึ้นมา แต่ก่อนไม่เคยมีก็มีขึ้นมา อ้อ เป็นอย่างนี้เอง ก็มีท่าต่อสู้กันหนักขึ้น ๆ ฟิตกันเสียจน...

นี่ละเวลาธรรมมีกำลังแล้วก็เอาให้สมาธิตั้งที่ว่ามึงกูนะ มึงต้องฟังวันหนึ่ง เวลาที่มึงเอากูฟัง กูสู้มึงไม่ได้ แต่กูจะเอามึงให้ฟังวันหนึ่ง ทีนี้พอถึงขั้นที่ว่ากูเอามึงให้ฟังแล้วมันก็เป็นจริง ๆ ด้วย เอาให้ถึงเหตุถึงผลถึงพริกถึงขิงถึงเป็นถึงตาย ฟาดมันจน...

นี่ก็เคยเล่าให้ลูกศิษย์ฟัง ฟาดเสียจน..นั่งภาวนาจนกันแตกไม่รู้ตัว ดูซิเน้ออำนาจของความมุ่งมั่น พลังของใจก็มีกำลังมาก ชีวิตจิตใจร่างกายไม่มีความหมายนะ มันไปอยู่ที่โน่นหมดเลย มันไม่ได้ว่าเป็นทุกข์ เป็นขนาดนั้นมันก็ไม่ได้ว่าตัวเป็นทุกข์นะ มีแต่จะเอาทำเดี่ยว ๆ เหมือนกับนักมวยที่ต่อยกัน มีแต่จะเอาชนะทำเดี่ยว เจ็บปวดไม่สนใจ มันแบบเดียวกันแหละ อันนี้ฟิตกับกิเลสก็แบบเดียวกัน ค่อยไปค่อยมาจนกระทั่งกันแตก เพราะนั่งนานตลอดรุ่ง ๆ

เขาแตกบ้านไปดูเขาว่าตายแล้ว เหล่านี้เอามาพูด เวลาเป็นก็เป็นไม่เคยได้พูด เวลาเป็นเป็นเวลาพูดจะเอามาพูด เขาว่าเราตายแล้ว ไม่กินข้าวกินน้ำไม่รู้กี่วันก็คืน จนจะตายจริง ๆ เหมือนกับว่าคลานไปบิณฑบาตมากินเสียทีหนึ่ง ลักษณะนั้นแหละ แต่เราก็ไม่ได้คลาน ไปธรรมดา แต่ไปไม่ถึงบ้านเขาก็ไปพักอยู่ที่กลางทางเสียก่อน พอได้กำลังแล้วไปอีก ทั้ง ๆ ที่หนุ่ม ๆ นะ อายุยังหนุ่มน้อยประมาณ ๒๘-๒๙ นี้แหละ

ออกปฏิบัติจริง ๆ ก็อายุ ๒๗ ปี ได้เปรียญแล้วนี่ ออกตั้งแต่นั้น อายุมันก็หนุ่มอยู่ ขนาดนั้นยังเดินบิณฑบาตในหมู่บ้านเขาไม่ถึง มันเพลียเสียพอ จนจะไปไม่ไหวแล้วถึงได้บิณฑบาตมาฉัน ถ้ามันยังไหวอยู่ไม่ไป เพราะอดอาหารนี้ภาวนาดี โธ่ จิตเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า ร่างกายอ่อนลงเท่าไรจิตยิ่งตึ๊ดขึ้น ๆ มันเสียตายละซี เพราะฉะนั้นมันถึงทะเลาะกันระหว่างชั้นธัมกับจิต ชั้นธัมก็จะตาย จิตก็ว่าถ้าให้กินแล้วภาวนาไม่ได้ไม่เป็นการ มันก็ขัดกันละซี

ทีนี้เมื่อความพยายามของเราสู้ไม่ถอย ฟิตขึ้นเรื่อย ฟิตสติปัญญาขึ้นเรื่อย ๆ มันก็มีกำลังมากขึ้น ๆ ค่อยแข็งขึ้น ๆ จนแข็งกล้าเลย เอาละทีนี้ละ ไม่มีวันมีคืนที่นี้เรื่องความเพียรแล้วไม่มีคำว่าวันว่าคืน อิริยาบถใดก็ตามความเคลื่อนไหวออกทางไหนทางด้านจิตใจ ล้วนแล้วตั้งแต่มีสติปัญญา เป็นความเพียรรักษาจิตอยู่เป็นประจำตลอด ๆ แล้วก็เลสตัวไหนจะเก่งมาจากไหน มันก็ฟังได้ เมื่อความเพียรทางด้านธรรมะสูงกว่า

แล้วยังไงกิเลสต้องพัง เป็นอย่างนั้นนะ เอาเสียจนกระทั่งมันพังหมด เมื่อกิเลสพังแล้ว ไม่มีอะไรกังวลใจเลยตลอดมา

สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรกังวลใจ ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ ฟ้าอากาศเป็นฟ้าอากาศไม่ได้เป็นกองทุกข์ กองทุกข์จริง ๆ คือกิเลสที่เป็นภัยต่อหัวใจเราเท่านั้น มันสร้างความทุกข์ขึ้นให้เรา พอกิเลสมันเสื่อมลงไปแล้วไม่มีอะไรมากังวลใจให้เป็นทุกข์อีก บรมสุขก็ขึ้นเอง เป็นอย่างนั้น

พากันตั้งใจนะ อุตส่าห์พยายามนะ กิเลสเก่งจริงนะ ฟังให้ดีให้ถึงใจนะคำนี้ กิเลสนี้เก่งจริงมันถึงได้ครองโลกธาตุ สามโลกธาตุนี้อยู่ที่อำนาจของกิเลสทั้งนั้น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์เท่านั้นที่เหนือกิเลส ถึงได้มองดูกิเลสอย่างถนัดชัดเจน เห็นหมดขึ้นชื่อว่าเป็นพระอรหันต์ขึ้นไปถึงพระพุทธเจ้าแล้วเห็นหมดเรื่องของกิเลส มันออกในแง่ใดมุมใด มันเคยครองหัวใจเรา เคยบีบบี้สไฟในหัวใจเรามากน้อยเพียงไร ที่นี้มันไปบีบบี้สไฟอยู่ในหัวใจใดมันก็รู้หมด ๆ เมื่อพอช่วยกันได้ทำไหนเราก็ช่วยกัน ช่วยไม่ได้ก็เป็นกรรมของสัตว์ ก็มีเท่านั้นเอง

ทีนี้จะให้พระละนะ